

altid af at gaa aabent tilværks, og jeg skal ogsaa gjøre det i dette Tilfælde. Dersom man gaar ud fra den Betragtning, at Lønningerne ere stillede saaledes, at det, saasnart der indtræder den mindste Forandring i Priserne paa adskillige Livsforbrødenheder, er en absolut Selvsølge, at man da maa komme til en Forhøielse, saa er det rigtigt, at man gaar der til, og det er derfor, at jeg ifjor og de foregaaende Aar er gaaet med til at forhøje de mindre Embedsmænds Lønninger. Jeg kan imidlertid ikke være enig i, hvad der er udtalt af den ærede Finansminister og af adskillige af de andre Herrer, som have talt for dette Lovforslag og imod den motiverede Dagsorden, nemlig at Pengenes Synken er lige trykkende for Alle. Det kan vel være Tilfældet i en vis Forstand; men paa den anden Side kan Pengenes Synken ikke være lige trykkende for Alle, idet det er en Selvsølge, at den ikke kan have saa megen Indflydelse paa den, der har over 800 Rd. som paa den, der har under i aarlig Løn. Jeg ser nok, at adskillige af de ærede Medlemmer ryste paa Hovedet, og jeg kan godt forstaa dette, thi de Herrer, der ere vant til at have 1, 2, 3, 4 til 5,000 Rd. aarlig i Løn — (En Stemme: Det have ikke Mange!) — ja derfor har jeg ogsaa nævnt alle disse Lønninger, kunne paa Grund af deres Sædvaner have faaet den Anskuelse, at de leve saa knapt som mulig, og som Følge deraf finde, at Ridsomstændighederne nu trykke dem. Dette kan jeg godt sætte mig ind i; men jeg vil spørge, hvorledes det gaar alle Andre. Ere vi Landboere f. Ex. ikke tvungne til at indskrænke os, saasnart der kommer Aaringer, hvori vi have mindre Indtægter? (Stemmer: Nei, nei!) Jeg beder de ærede Herrer om Forlæbelse; jeg vilde ønske, at de vilde sige mig en Maade, hvorpaa vi kunde undgaa at tvinges til at indskrænke os med Hensyn til de daglige Fornødenheder, naar vore Indtægter blive mindre. Dersom de Herrer vilde vise os det, vilde vi virkelig være dem meget taknemlige; men jeg er bange for, at det vilde blive noget vanskeligt for dem. Uagtet jeg altsaa erkjender, at der kan være visse Tilfælde, hvori det vilde være ønskeligt, om enkelte Embedsmænd fik en Forbedring i deres Løn, tror jeg ikke, at man for et enkelt Aar er absolut forpligtet til at gaa ind paa en Forhøielse. Derved vilde det jo være staaet fast, at man, saasnart der kom et Aar, hvori Konjunkturerne bleve noget forskjellige fra, hvad der er det Almindelige, strax skulde forhøje Embedsmændenes Lønning; men derved stillede man dem i et Forhold, der er forskjelligt fra de øvrige

Statsborgeres. Dette er min Hovedgrund, hvorfor jeg er imod dette Lovforslag. Der er dernæst en anden Grund, hvorfor jeg ikke kan stemme imod den motiverede Dagsorden. Hvis jeg skulde gaa ind paa selve Loven, kan jeg nemlig for mit Bedkommende ikke indse, at man kan saae den ud i Aar. Jeg kan nemlig ikke være enig i, hvad der iforgaars blev udtalt af det ærede Medlem fra Aarhus (Singerslev), nemlig „at Folkethinget sandelig ikke er saa bange for at foretage Forandringer“, og at man derfor ogsaa kunde foretage Forandringer i denne Lov for at vise, hvad man vilde. Det er ganske vist, at Folkethinget ikke pleier at være bange for at foretage Forandringer; men man pleier ogsaa fra Ministerbordet at høre, at man ikke kan tage imod disse Forandringer. Det er imidlertid ikke alene dette, hvorpaa det kommer an, men den Omstændighed, at Lovforslaget først er kommet frem i Midten af Samlingen, gjør det temmelig sandsynligt, at Loven ikke vil komme ud, dersom man vil foretage store Forandringer deri. Jeg siger altsaa: Lader os være ærlige og sige vor Mening rent ud. Vi kunne for det Første ikke erkjende Nødtigheden af de Grundsaetninger, der ere nedlagte i Loven, og dernæst kunne vi heller ikke indrømme, at man, forbi Konjunkturerne for et enkelt Aar stige, strax skal gaa til en Forhøielse af Embedsmændenes Lønning. (En Stemme: Det staaer ikke i Dagsordenen!). Det ærede Medlem siger, at det ikke staaer i Dagsordenen, men jeg motiverer, hvorfor jeg vil stemme for Dagsordenen, og jeg bryder mig da ikke om, hvad der staaer i den. — Jeg skal ikke negte, at det Foredrag, vi iforgaars hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), overraskede mig noget. Jeg fik det Indtryk deraf, at han søgte at finde Grunde, hvorved han vilde indvirke paa os Andre, for at vi skulde gaa ind paa en Bearbejdelse af dette Lovforslag; men naar jeg tænker mig, hvorledes det ærede Medlems Stilling var for en 4—5 Aar tilbage, forekommer det mig, at hans Stilling nu er noget forandret. Vi spørte nemlig den Gang fra dette ærede Medlem, at han mente, at man uden Vanskelighed kunde gaa til at tage 6 pCt. fra Enhver, endog de allerlaveste lønede Embedsmænds Lønning. Naar man sammenligner denne hans Udtalelse for 4 à 5 Aar siden med hans Udtalelser iforgaars, forekommer det mig, at man maa saae det Indtryk, at der er foregaaet en mærkelig Forandring med dette ærede Medlem. — Min Stilling til Dagsordenen er altsaa denne, at jeg vil stemme for den, for det Første, fordi Lov-